

Chris en Kiki haten kerst

Mireille Versteeg bij Boekerij:

Beter dan fictie

Binnen de lijntjes

Pubquiz (kort verhaal)

Ik heb je

Chris en Kiki haten kerst

Mireille Versteeg

Chris en Kiki haten kerst

Samenwerken is hun ergste nachtmerrie,
maar één ding hebben ze gemeen: hun hekel aan kerst

ISBN 978-90-492-0747-2
ISBN 978-94-023-2665-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6889-9 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp en -illustraties: © Ingrid Bockting
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Mireille Versteeg
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn ouders, die mijn liefde voor kerst altijd hebben
toegejuicht, zelfs toen ik mijn tienerkamer elk jaar veranderde
in een brandgevaarlijke kerstgrot. Ik hou van jullie!

Proloog

TIEN JAAR GELEDEN

‘HÓÉ OUD BEN JE?’ roept de jongen in mijn oor. Hij heeft het witte bolletje van mijn kerstmuts opgetild om erbij te kunnen. De muziek staat zo hard dat hij mijn eerdere antwoord niet heeft verstaan.

‘ACHTTTIEN!’ roep ik terug.

‘AAAH, OKÉ!’ Hij grijnst goedkeurend terwijl hij nog dichterbij me aan komt dansen.

Ik denk dat hij verwachtte dat ik jonger was. Dat hoor ik wel vaker. Ik ben niet zo lang en mijn vader zegt altijd dat ik een poppengezichtje heb, iets wat je *niet* wil horen als je serieus genomen wil worden.

De jongen slaat een arm om mijn middel en kijkt ondeugend op me neer. Ik vind hem leuk. Nou ja, leuk genoeg. Ik ben behoorlijk aangeschoten en nog steeds enorm opgefokt door de ruzie met mijn ouders en Karlijn, mijn zus. Dit huisfeestje van een oud-klasgenoot kwam dus als geroepen.

Het is kerstavond – of -nacht, eigenlijk – en dat is te merken aan de liedjes die op hoog volume uit de box knallen. ‘Last Christmas’ van Wham! komt nu denk ik al voor de achtste keer voorbij. Ik vind het niet erg. Ik ben dol op dit nummer. En op bier. En op deze jongen. Hoe heet hij ook alweer? Arjan? Arjen? Ik neem nog een slok uit mijn blikje en laat me zacht door hem meentrekken naar een rus-

tig plekje in de kamer, uit de buurt van de boxen. Tegen de muur geleund begint Arjan/Arjen me te zoenen. Ik ken hem vaag, hij zat bij Karlijn in de klas op de middelbare school, wat betekent dat hij ook al twintig moet zijn. Volgens mij had ze zelfs een oogje op hem. *Ha! Net goed.*

Arjan/Arjen drukt me wat steviger tegen zich aan en ik bedenk me dat hij eigenlijk helemaal niet zo goed kan zoenen. Het is een beetje nat en veel allemaal. En eigenlijk ben ik ook helemaal niet gekomen voor jongens, maar om te dansen en de ruzie te vergeten. Ik verbreek de kus en probeer me op zijn gezicht te focussen. Poeh, misschien ben ik niet alleen aangeschoten. Hij grinnikt en geeft een klein rukje aan mijn kerstmuts.

‘Je bent grappig.’ Hij buigt zijn hoofd weer naar me toe. ‘En schattig. Met je kerstmuts.’

Ik ben in één klap nuchter, of nou ja – in één klap ietsiepietsie minder dronken dan een seconde geleden.

‘Schättig?’ vraag ik vol afschuw.

Arjan/Arjen houdt in een verontschuldigend gebaar zijn handen omhoog. ‘Het is een compliment, ik vind je sexy. Een sexy kerstelfje.’

Daar is het weer: een verkleinwoordje. Mijn humeur daalt tot het vriespunt. Het is precies de reden waarom ik hier ben vanavond. Tijdens het avondeten vertelde ik trots het nieuws dat ik door mijn baas was gevraagd om floormanagere te worden van een van zijn drie kledingwinkels in de stad.

‘Wat fijn,’ had mijn moeder gezegd, maar haar stem en blik zeiden eigenlijk: *is dat iets om trots op te zijn?* En mijn vader had me vergoelijkend op mijn hand geklopt en ‘Goed zo, meisje’ gezegd. Het voelde alsof ik een kind was dat met een lelijke tekening van het kinderdagverblijf thuis was gekomen in plaats van een achttienjarige die de dagelijkse leiding had gekregen over een goedlopende winkel.

Oké, ik ben misschien niet, net als Karlijn, gaan studeren, zoals ze liever hadden gezien. Zoveel is duidelijk. Het wordt me op vrijwel dagelijkse basis ingewreven, vooral door mijn moeder en zus. Dus toen Karlijn vanavond ook nog laatdunkend moest lachen om mijn ‘promotie’ werd ik pissig. En zoals altijd verdedigde mijn moeder haar en herinnerde ze me eraan dat het niet fatsoenlijk was om het soort woorden te gebruiken dat uit mijn mond was gekomen. De druppel was dat mijn vader alles probeerde te sussen met de tekst: ‘Kiki, doet ook haar best.’

Haar best... Ik word weer boos als ik eraan denk. En dat in combinatie met het feit dat de kamer om me heen begint te draaien, maakt dat ik klaar ben met de avond. Ik wil naar mijn bed.

‘Ik ga naar huis,’ zeg ik tegen Arjan/Arjen.

‘Ik breng je wel. Ik ben met de auto,’ antwoordt hij. ‘Het is hier toch aan het aflopen.’

Ik kijk om me heen. Het is inderdaad een stuk leger dan eerst en als ik op mijn telefoon kijk, zie ik dat het inmiddels vijf uur in de ochtend is. Ook zie ik de gemiste oproepen van mijn ouders en het appje van Karlijn.

Lekker bezig, Kiki. Mam en pap zijn helemaal over de zeik. Waar zit je?

Shit! Ik was vanavond boos de deur uit gegaan, zonder te vertellen waar ik naartoe ging. Mijn ouders moeten zo ongerust zijn geweest. Bovendien is het morgen niet alleen eerste kerstdag, maar ook de verjaardag van mijn oma, die elk jaar met het zelfvertrouwen van zeven Nobelprijswinnaars de spotlight steelt van baby Jezus en de Kerstman.

Ik accepteer het aanbod van de lift, want het is zeker een half uur fietsen naar huis en het is koud. Na de kerstdagen haal ik mijn fiets wel een keer op. Pas als we op de provinciale weg rijden, besef ik dat Arjan/Arjen ook gedronken moet hebben. Ik merk het aan

de manier waarop hij een gesprek probeert te voeren en daarbij veel te lang opzijkijkt in plaats van op de weg te letten. Het resulteert in vervaarlijk geslinger als hij moet bijsturen om recht te blijven rijden.

‘Hoe... hoeveel heb je eigenlijk gedronken?’ vraag ik, terwijl ik mezelf voor mijn kop sla dat ik dat niet eerder heb gevraagd.

Arjan/Arjen haalt zijn schouders op. ‘Een paar biertjes maar. Ik kan nog prima rijden, hoor.’

Ik kijk uit het raam, het is pikkedonker buiten. Lopend is het nu nog zeker een kwartier naar huis, maar toch denk ik dat het veiliger is dan in deze auto te blijven.

‘Ik denk dat ik liever uitstap,’ zeg ik dan ook.

‘Wat? Nee, joh.’ Arjan/Arjen kijkt beledigd opzij. ‘Maak je geen zorgen, ik kan echt goed rijden.’

Om zijn woorden kracht bij te zetten, leunt hij nonchalant achterover en geeft gas.

Ik adem scherp in en knijp nog harder in de bekleding van de stoel. ‘Arjan! Stop! Ik wil eruit!’

‘Ik heet Arjen!’ zegt Arjen verontwaardigd. ‘En we zijn er bijna. Er is niets aan de hand.’ Hij begint geïrriteerd te klinken. Hij tuurt op het navigatiescherm in het dashboard en neemt net op tijd de afrit naar het dorp waar ik woon. De bocht neemt hij veel te breed en godzijdank is er op dit uur geen ander verkeer op de weg. De auto slaapt een beetje.

‘Je rijdt veel te hard,’ prevel ik terwijl de huizen voorbijflitsen. De kerstlichtjes waarmee de meeste mensen hun tuin hebben versierd vormen één lange lichtslinger en het geronk van de motor van Arjens auto moet een hels kabaal maken op deze vroege ochtend. ‘Je maakt iedereen wakker!’

‘O, ja?’ Arjen kijkt met een duivels lachje opzij en drukt met een hand op het midden van zijn stuur en toetert.

‘Niet doen!’ sis ik. Maar het volgende moment word ik tegen het portier gesmakt als hij een scherpe bocht naar links neemt en mijn straat in rijdt.

De auto begint weer te slippen. Heftiger dit keer. Arjen verliest de controle over het stuur en ik zet me schrap. Het geluid van schurend metaal klinkt als we meerdere geparkeerde auto’s raken. Ik word heen en weer geslingerd en zie nog net hoe we dwars door een rij coniferen rijden voordat we abrupt tot stilstand komen tegen de kerstboom in de tuin van mijn ouders.

Het is een moment akelig stil. En donker. Maar dan realiseer ik me dat ik mijn ogen angstvallig heb dichtgeknepen. Ik open ze voorzichtig, een voor een. Zwarte vlekken maken mijn zicht troebel en vlak boven mijn rechterslaap begint het te bonzen. Ik voel met mijn vingertoppen aan de plek waarmee ik tegen het portier ben geklapt. Geen bloed, maar wel het begin van een flinke bult.

Terwijl mijn focus langzaam terugkomt, klinkt er naast me een kreun. Ik kijk opzij. Arjen heeft een bloedneus, maar verder lijkt hij in orde. Hij kijkt beduusd om zich heen, naar de rook die uit de motorkap komt en naar de plek waar eerder de zijspiegel zat. Die is afgebroken. In het huis gaan lichten aan en als het gordijn van de woonkamer opzij wordt geschoven, zie ik de geschrokken gezichten van mijn ouders en Karlijn.

Zodra ik de deur openduw, bereikt het geluid van pratende mensen, klinkende glazen en kletterend bestek mijn oren. De stem van Michael Bublé komt er met moeite bovenuit: *‘It’s beginning to look a lot like Christmas.’*

Ik kijk links en rechts de gang in om te zien of de kust veilig is. Ik heb echt geen zin om een van de vaste gasten tegen te komen en

vragen te moeten beantwoorden over mijn studie en of ik al een vriendin heb. De gang scheidt het huis van mijn ouders van het restaurant dat ze runnen. Aan de overkant zitten twee deuren. De deur naar de eetzaal en een gesloten deur met in goudkleurige letters de tekst: *Staff only*. Als ik er zeker van ben dat niemand me zal zien, steek ik over en open de staff only-deur. Met een zachte klik valt hij achter me dicht en ik daal de trap af die erachter verstopt zit. Ik druk de klink van de deur onderaan de trap met wat extra kracht naar beneden omdat hij wat stroef gaat. Dat weet ik omdat ik hier al honderden keren ben geweest.

Als ik de ruimte binnenstap haal ik even diep adem. Het ruikt hier vertrouwd en afgezien van het gezoem van de grote koeling is het er praktisch stil. Tenminste, als je het geneurie van de man die gehurkt bij de koeling zit niet meetelt.

‘Hoi Willem,’ groet ik hem als hij overeind komt met in elke hand een wijnfles.

Hij sluit de deur van de koeling met een zetje van zijn heup. ‘Ha Chris!’ groet hij terug. Hij lijkt niet verbaasd om me hier te zien. ‘Kom je me gedag zeggen of ben je op de vlucht?’ vraagt hij.

‘Vooral dat laatste.’

Willem schudt glimlachend zijn hoofd. ‘Is het zo erg?’

‘Erger,’ mompel ik terwijl ik langs de stellingen met rode wijnen naar het klassieke bureau in de hoek loop. Ik plof op de leren bureaustoel, die inmiddels wat slijtageplekken vertoont. ‘Ze hebben alle drie hun vriendin meegenomen.’

‘Aha,’ zegt Willem begrijpend.

‘En ik heb mijn ouders al een uur niet gezien,’ voeg ik toe.

Willem haalt zijn schouders op. ‘Het is erg druk.’

Ik zucht. ‘Ja, dat snap ik, maar waarom willen ze dan een kerstdiner doen? Als ze er toch geen tijd voor hebben?’

‘Omdat ze er op hun manier van genieten.’

‘Hoe dan? Een volgeboekt restaurant runnen en dan denken dat ze zelf aan kunnen schuiven bij hun gezin? Iedereen kan bedenken dat dat niet lukt.’

Willem zwijgt even en houdt dan de twee flessen witte wijn omhoog die hij in zijn handen heeft. ‘Iemand die geen rood drinkt, maar wel het wildmenu heeft besteld. Welke zou jij doen?’

Ik bekijk de twee chardonnays die hij heeft geselecteerd en schud mijn hoofd. ‘Mooie wijnen, maar wel wat veel hout. Ik zou een extra brut pakken. De Vincent Renoir bijvoorbeeld?’

Willem is onder de indruk. ‘*The student becomes the master,*’ mompelt hij, en hij opent de deur van de koeling weer en ruilt de flessen om voor de champagne die ik heb voorgesteld. Het vleit me dat hij naar mijn mening luistert. Willem werkt al vanaf de opening als sommelier in het restaurant van mijn ouders. Ik ken hem dus al mijn hele leven en vanaf het moment dat ik de wijnkelder als mijn persoonlijke toevluchtoord begon te gebruiken, bracht hij me zijn kennis en passie voor wijnen bij. Dat deed hij zo goed dat ik al sinds mijn achttiende precies weet wat ik later wil gaan doen.

Willem loopt met een tevreden blik naar de deur, maar voordat hij de kelder verlaat, draait hij zich om. ‘Wees niet boos op je ouders, ze bedoelen het goed. Ze proberen nog iets van een traditie in stand te houden.’

Ik knik. Ik weet het. En ik ben ook niet boos op ze, ik weet hoe hard ze werken, maar de manier waarop ze werk en privé door elkaar laten lopen maakt wel dat er continu chaos heerst. Chaos in het woonhuis omdat het eigenlijk te klein is voor ons gezin. En chaos in de rest van het pand omdat er altijd mensen zijn: vanaf het begin van de middag het keukenpersoneel, tegen het einde van de middag komt de bediening erbij, en in de avond ook nog eens de gasten.

Tijdens de kerstdagen is het nog een tandje erger, met elke avond twee volledig uitverkochte shifts. Mijn ouders moeten alle zeilen bij-

zetten, maar toch hebben ze elk jaar de illusie dat we op tweede kerstdag als gezin van een gezamenlijk kerstdiner kunnen genieten. Dat is ze nog geen enkele keer gelukt. De avond verloopt rommelig en het draait er steevast op uit dat we ons kerstdiner letterlijk tussen de bedrijven door eten op de spaarzame momenten dat mijn ouders even tijd hebben. Ik vraag me af waarom ik elk jaar opnieuw de hoop heb dat het anders zal zijn.

Willem loopt naar de deur. 'Ga je zo ook weer terug? Je kan je hier niet de hele avond verstoppen. Je bent tweeëntwintig, geen twaalf meer.'

'Ja, je hebt gelijk,' zucht ik. 'Ik ga zo.'

'Vergeet het licht niet uit te doen.'

Als de deur van de wijnkelder dichtvalt, keert de stilte terug en ik ontspan. Mijn drie broers gedijen goed bij de hectiek die in de rest van het pand heerst, maar ik niet. Daarom zit ik hier, in de wijnkelder, waar ik me vroeger ook al verstopte als het 'boven' weer eens te druk was.

Ik kijk naar de deur. Zou het erg zijn als ik nog even bleef? Ze missen me vast niet. Ik buig me over het bureau en pak een van de brochures die er liggen. Ik maakte hier vroeger mijn huiswerk en studeerde er voor mijn examens, want dat lukte niet op de kamer die ik met mijn oudste broer, Timo, moest delen. Studeren doe ik nu in mijn studentenkamer aan de rand van de stad, waar ik voor het eerst de hele ruimte voor mezelf heb.

Ik blader door de brochure en geniet van de rust, maar het is helaas van korte duur. Luid gestommel klinkt als er meerdere paren voeten de trap af komen rennen en ik mijn naam hoor roepen. De deur zwaait open en mijn broers verschijnen hijgend in de opening.

'Ik zei toch dat hij hier zat,' zegt Timo triomfantelijk.

'Kom naar boven, Chris,' zegt Niels.

'Ja, we gaan monopoly spelen,' valt Bas hem bij.

Bas en Niels zijn misschien geen eeneiige tweeling, maar ze lijken wel erg op elkaar. Hun haar is donkerder dan dat van mij en Timo en ze zijn ook wat kleiner van stuk. Timo en ik hebben de lengte van onze vader geërfd en het donkerblonde haar van onze moeder.

‘Pa en ma zijn toch nog steeds bezig, dus ik denk dat we die kal-koen pas om middernacht gaan eten,’ lacht Timo.

‘Nee, bedankt. Ik sla even over,’ zeg ik. Monopoly draait er bij mijn broers steevast op uit dat het bord en de minihuisjes door de kamer vliegen omdat niemand tegen zijn verlies kan.

Ik hou van mijn broers, maar als ze bij elkaar zijn, worden ze bal-dadig en luidruchtig. Zeker nu ze ook nog indruk willen maken op de meisjes die ze mee hebben gebracht.

‘Vraag jullie vriendinnen maar,’ opper ik.

‘Die gaan *Love Actually* kijken,’ zegt Bas.

Niels drukt zijn handen tegen elkaar in een smekend gebaar. ‘Je móét meedoen, Chris. Anders wordt het oorlog, dat weet je. We hebben je nodig als vierde man.’

Het klopt, ik ben de verstandige van ons vieren. De evenwichtige diplomaat die altijd bemiddelt bij hun ruzies. Tenminste, tot het onvermijdelijke punt dat ze zich met z’n drieën tegen me keren. Ik weet precies hoe het gaat aflopen. Ik probeer nog nee te zeggen, maar voordat ik de kans krijg, duiken mijn broers op me af en dragen ze me de kelder uit. Terug naar de drukte.

Heden

1

Er was de hele dag al regen voorspeld en de lucht was onheilspellend grijs, maar toch heb ik de gok genomen om zonder paraplu de deur uit te gaan. Het is immers maar vijf minuten lopen naar het buurthuis, zeker als je een beetje doorloopt. Hoe groot was de kans dat het precies in die vijf minuten zou gaan regenen? Flashforward naar drie minuten later, waar binnen een paar seconden de hel was losgebroken en ik het laatste stuk door de horizontale slagregen moest sprinten.

Verkeerd ingeschat, dus.

Terwijl ik op het toilet met papieren handdoekjes mijn haar probeer droog te deppen, troost ik mezelf met de gedachte dat ik in elk geval op tijd ben. In tegenstelling tot de vorige keer toen ik pas binnenkwam nadat het eerste agendapunt al was besproken. Ik was de vergadering toen eigenlijk vergeten, maar gelukkig appte Marja van de bloemenwinkel me met de vraag waar ik bleef. Mijn eigen winkel was nog maar net geopend en bijkomstigheden als de halfjaarlijkse vergadering van de winkeliersvereniging zaten nog niet in mijn systeem. Nu had ik het met hoofdletters in mijn agenda gezet. Ik wilde een goede tweede indruk maken op mijn medewinkeliers, ook al kende ik de meesten inmiddels al goed.

Ik bekijk mezelf in de spiegel van de tl-verlichte toiletruimte en zucht. Ik geef het op, ik zie er officieel uit als een verzopen kat.

Hoopvol voel ik in de zak van mijn rok en juich in mezelf als ik een verloren elastiekje vind. Hoera voor rokken met zakken! Dankbaar bind ik mijn haar bij elkaar, want zelfs bij het kleinste beetje vocht veranderen mijn krullen in een pluizige bende.

Na een laatste blik in de spiegel loop ik het toilet uit en steek de hal over naar het zaaltje waar de vergadering plaats zal vinden. Het is er druk en het ruikt er muf, waarschijnlijk vanwege de druipende paraplu's aan de kapstok naast de verwarming. Hm, de rest is dus wel verstandig geweest. Ik hang mijn doorweekte jas op en zwaai naar Frank, de voorzitter van de vereniging, die geduldig tegen een tafel geleund staat te wachten tot iedereen zit. Zo'n twintig stoelen staan in een halve cirkel opgesteld en er zijn niet veel lege plekken meer over. Ik wil eigenlijk in de buurt van de verwarming zitten, want mijn maillot is kletsnat en mijn benen beginnen gevoelloos te worden, maar de enige stoel die aan die kant van de zaal nog vrij is, staat naast Chris de Wit, mijn winkelbuurman. Nee, dank je wel. Daar heb ik geen zin in. Zeker niet nu hij me zo misprijzend aan zit te kijken.

Zijn ongenoegen heeft waarschijnlijk te maken met vorige week, toen een spontane borrel in mijn winkel niet helemaal samenging met de wijnproeverij in de zijne. Ter verdediging: ik wist écht niet dat hij een proeverij had, anders had ik mijn muziek heus niet zo hard gezet en had ik mijn vrienden gevraagd niet op de stoep voor zijn winkel te roken. Maar tegen de tijd dat hij boos voor mijn neus stond, was ik al een beetje aangeschoten. Zijn verhitte gezicht had onbedoeld op mijn lachspieren gewerkt en daarom zit hij nu waarschijnlijk vuurpijltjes naar me af te schieten met zijn ogen. Ik moet de neiging onderdrukken mijn tong naar hem uit te steken, dus het is maar goed dat hij zijn blik afwendt om op zijn telefoon te kijken.

Het is niet nieuw, die wrijving tussen ons, zo gaat het al sinds ik mijn tweedehandskledingwinkel naast zijn wijnhandel opende. Dat

was in januari en inmiddels is het begin november. Tien maanden van ergernis, voornamelijk van zijn kant. Het lijkt wel of hij allergisch is voor kleur, plezier en muziek. Of eigenlijk: geluid in het algemeen. Voor iemand van begin dertig lijkt hij wel bejaard en hij is duidelijk niet blij met mij en mijn... Hoe zal ik het omschrijven? Uitbundige? Uitgesproken? Kleurrijke? Nou ja, *all of the above*: mijn uitbundige, uitgesproken en kleurrijke winkel en dito klantenbestand. Dus ja, ik lijd liever kou dan dat ik naast hem ga zitten.

Dan zie ik Marja naar me zwaaien. 'Kiki! Hier!'

Ze gebaart naar de lege stoel tussen haar en Niek in. Marja's bloemenzaak zit tegenover mijn winkel en Niek runt een kantoorboekhandel. Hij en Marja zijn dikke vrienden en samen zijn ze bovengemiddeld goed op de hoogte van alles wat er zich in onze winkelstraat afspeelt.

Als ik eenmaal zit, stoot Niek me aan en knikt naar de vrouw die op de stoel naast Chris is gaan zitten. 'Arme Claire...' fluistert hij.

Claire heeft de brillenzaak naast Nieks winkel. Volgens hem en Marja heeft Claire een oogje op Chris, en sinds ze dat vermoeden met mij hebben gedeeld, begint het mij ook op te vallen. Zoals hoe Claire nu bijvoorbeeld 'subtiel' opzijkijkt terwijl ze een lok haar achter haar oor strijkt. Chris glimlacht even kort en kijkt dan weer op het scherm van zijn telefoon. Waarschijnlijk zit hij een 'boeiend' artikel over druiven of andere wijngerelateerde zaken te lezen. Arme Claire, inderdaad. Ze zal minimaal naakt een radslag voor zijn neus moeten maken om de aandacht van zijn dierbare wijnen af te halen.

Nou ja, geen medelijden met Claire, ze is al even onaardig tegen mij als Chris. Terwijl ik echt mijn best had gedaan om op goede voet te beginnen, maar ik had de fout gemaakt haar opticien te noemen terwijl ze blijkbaar optometrist is. Hoe had ik dat kunnen weten? Ach, prima. Lang had onze vriendschap toch niet standgehouden,

want Claire lijkt op mijn zus: het type dat bij een studentenvereniging heeft gezeten en waarschijnlijk aan de beademing moest als ze een keer lager dan een acht haalde voor een tentamen. Alleen haar kledingstijl wijkt af van die van Karlijn, die voornamelijk modieuze en elegante pakken draagt, terwijl Claire zich kleedt alsof ze al vanaf groep zes wist dat ze optometrist zou worden: degelijk en correct. Wat dat betreft passen zij en Chris perfect bij elkaar, want ook Chris' kledingstijl is niet heel spannend te noemen. Hij draagt uitsluitend pantalons en fijngebreide truien, en alles is in donkerblauw- en grijsinten. Het opwindendst aan zijn kleding is dat zijn kont er goed in uitkomt, maar dat lijkt meer geluk dan wijsheid.

Niet dat ik er expres op let wat hij aanheeft, ik kan het gewoonweg niet helpen. Het is beroepsdeformatie. Ik werk al vanaf mijn zestien- de met kleding, dus ik mag wel zeggen dat ik een geoefend oog heb voor ontwerp en materialen. Zo kan ik zien dat de garderobe van Chris uit dure, kwalitatief goede kleding bestaat, ook al is het dodelijk saai.

Ik merk pas dat ik naar hem aan het staren ben als Marja me aanstoot en me een pen en een stuk papier geeft. Ik had helemaal niet door dat de vergadering inmiddels begonnen was.

‘Wat is dit?’ vraag ik op fluisterton.

‘Je moet je naam erop zetten, er wordt zo geloot,’ fluistert ze terug.

‘Geloot? Gaan we sinterklaassurprises doen?’

Marja en Niek grinniken allebei zachtjes. ‘Het is voor de kerstmarkt,’ zegt Niek.

‘Niemand wil het doen,’ legt Marja uit. ‘Iedereen vindt het belangrijk dat hij er komt, want het is goed voor de binding met de wijk en het betekent extra omzet. Maar niemand heeft zin om de organisatie op zich te nemen.’

‘Het is de drukste tijd van het jaar,’ valt Niek haar bij.

Ik knik bevestigend. Het is misschien mijn eerste jaar als winkel-eigenaar, maar ik weet van mijn eerdere werk dat de laatste twee maanden van het jaar behoorlijk druk kunnen zijn. Ik vond het nooit erg, want de outfits voor de kerstdagen mogen altijd lekker feestelijk zijn en ik vind het leuk om klanten te helpen kiezen, ook al is mijn eigen associatie met kerst verre van feestelijk. Het is meer een gelegenheid voor mijn familie om hun teleurstelling in mijn levens-keuzes te uiten en me nog eens in te wrijven wat een schande ik heb veroorzaakt toen ik tien jaar geleden hun kerstochtend ruw verstoorde.

Ik wil net vragen wat precies de bedoeling van de lootjes is, als Chris ineens voor me staat en een schaal onder mijn neus duwt. Op de bodem liggen meerdere opgevouwen papiertjes en ook Marja en Niek laten die van hen erin vallen. Chris kijkt ongeduldig op me neer. Ik registreer de razendsnelle scan die hij van mijn verregende verschijning maakt en ik kan wel raden wat hij ervan vindt.

‘Je hoeft alleen je voornaam erop te zetten,’ zegt hij uiteindelijk, knikkend naar het lootje in mijn hand. ‘Moet ik helpen met spellen?’ De halve grijns op zijn gezicht verraaft dat hij zijn cynische grapje zelf erg leuk vindt.

Ik houd mijn hoofd schuin en kijk hem onschuldig aan. ‘E-I-K-E-L, bedoel je?’

De grijns verdwijnt. Het eerdere geroezemoes in de zaal lijkt te verstommen. Ik kijk om me heen. De andere winkeliers hebben hun onderlinge gesprekken gestaakt en kijken ongemakkelijk onze kant op. Niek schraapt zijn keel en Marja frummelt aan de knoop van haar vest. De strubbelingen tussen mij en Chris zijn algemeen bekend, of liever gezegd: berucht.

Ik buig me over mijn lootje en begin er met grote krulletters mijn naam op te schrijven. Om Chris’ geduld extra op de proef te stellen, neem ik uitgebreid de tijd om er hartjes omheen te tekenen. Dan

vouw ik het tergend langzaam twee keer dubbel en leg het, met een knipoog naar Marja, in de schaal. Marja kijkt op haar beurt schichtig weg, alsof ze wil zeggen: laat mij erbuiten, alsjeblieft.

‘Bravo,’ mompelt Chris en hij haalt de rest van de lootjes op voor- dat hij de schaal aan Frank geeft, die nog steeds tegen de tafel staat geleund.

‘Dank je wel, Chris,’ zegt hij.

Frank heeft samen met zijn vrouw een kaaswinkel en ik weet dat Chris en Frank goede vrienden zijn. Waarschijnlijk omdat kaas en wijn goed samengaan, want ik kan me geen andere redenen bedenken waarom zo’n sympathieke gast als Frank met Chris bevriend zou zijn.

‘Voor de vorm vraag ik het toch maar even,’ spreekt Frank de groep toe. ‘Zijn er vrijwilligers voor de organisatie van de kerstmarkt?’

Stilte.

‘Ik heb maar twee mensen nodig,’ vervolgt hij.

Nog meer stilte. Mensen schuiven ongemakkelijk heen en weer op hun stoel en lijken oogcontact met Frank te vermijden.

‘Kom op, mensen. De vergunning is al ingediend, het draaiboek is elk jaar praktisch hetzelfde. Het gaat alleen maar om het laatste regelwerk.’

Hier en daar klinkt er een nerveus kuchje, maar niemand reageert. Ik kijk met verbazing om me heen. Naast me bestudeert Niek uitgebreid het plafond en Marja staart naar haar schoenen. *Wat belachelijk dit!* Ik zou mezelf bijna vrijwillig aanbieden, want ik ben niet te beroerd om mijn handen uit mijn mouwen te steken, maar het gaat om een *kerstmarkt*...

‘Eenmaal, andermaal...’ dringt Frank aan. Het blijft stil. ‘Oké, dan gaan we loten,’ zucht hij.

Hij zet de schaal op tafel en haalt er twee willekeurige lootjes uit.

Iedereen lijkt zijn adem in te houden als hij de papiertjes openvouwt.

‘De kerstmarkt wordt dit jaar georganiseerd door...’ Hij slikt.
‘Chris en Kiki.’

‘Wat?’ brengt Chris uit.

‘Nee!’ roep ik.

Er trekt een schok door de zaal en onmiddellijk begint iedereen door elkaar te praten.

‘Dat wordt oorlog,’ hoor ik Niek prevelen, en ik zie hoe Chris de lootjes uit de handen van Frank grist en ze vol afschuw bekijkt.

Frank steekt zijn handen in de lucht om iedereen tot kalmte te manen. ‘Mensen, mensen. Rustig maar. Het lijkt me beter om even een nieuwe trekking te doen.’

‘Misschien moeten we hun namen er dan niet meer in doen,’ opert iemand.

‘Ja doe, dan is de kans groter dat mijn naam wordt getrokken,’ roept een ander.

‘Maar dit wordt een ramp!’ brengt weer iemand anders in.

Ik hoor de ontsteltenis met groeiende ergernis aan. Overdrijven ze nou niet een beetje?

Ik sta op van mijn stoel. ‘Mag ik er zelf ook iets over zeggen?’ Het geroezemoes om me heen verstomt. ‘Ik wil inderdaad heel graag niet. Ik heb het niet zo op kerst, dus als er iemand met me wil ruilen, dan ben ik je eeuwig dankbaar.’

‘Typisch,’ klinkt het voor in de zaal. Het is Chris, hij kijkt me minzaam aan. Hij heeft het soort donkere ogen dat je kan doen wanke-len als je niet sterk in je schoenen staat, maar ik ben niet bang aan-gelegd en knijp mijn ogen tot spleetjes.

‘Wát zei jij?’

‘Typisch dat je eronderuit wil,’ antwoordt Chris kalm.

‘Alsof jij het wel wil doen?’

Chris snuift. ‘Niet met jou, dat wordt chaos.’

‘Ha! Dat is in elk geval beter dan de beige kerstmarkt die we met jou gaan krijgen.’

Chris slaat zijn armen over elkaar. ‘Ik denk dat ik beter weet hoe ik iets moet organiseren dan jij.’

‘O, ja?’

‘Ja, zeker weten.’

Ik haal adem voor een sneer om de arrogante uitdrukking van zijn gezicht te vegen, maar dan stapt Frank in mijn blikveld.

‘Misschien is het inderdaad verstandig als we twee nieuwe lootjes tre–’

‘Nee!’ roepen Chris en ik tegelijk.

‘Nee?’ vraagt Frank verbaasd.

‘Nee,’ herhaal ik. ‘Ik laat me niet wegsturen door deze...’ Ik wapper met mijn hand naar Chris. Ik kom zo snel niet op een toepasselijk woord, dus ik priem gefrustreerd een vinger in zijn richting. ‘Ik laat me niet wegsturen door jou. Ik ga die kerstmarkt organiseren. Desnoods alleen. Dus voel je vrij om je terug te trekken.’

Chris schudt zijn hoofd. ‘Dat zou je graag zien, hè? Maar nee, ik blijf aan boord. Al is het maar om te zorgen dat niet alles in de soep loopt. Of in de fik vliegt,’ voegt hij er nadrukkelijk aan toe.

Marja ademt scherp in en er klinkt een collectief ‘oeoeh’ door de zaal. Iedereen kan zich het incident blijkbaar nog herinneren.

‘O, ha-ha!’ roep ik cynisch. ‘Hoelang ga je dat nog tegen me gebruiken?’

‘Net zo lang als de geur van verschroeid polyester nog in mijn winkel hangt.’

‘Stel je niet aan, het was een ongelukje van niks en al weken geleden.’

Ik denk terug aan de middag dat ik tijdens het strijken van een partij nieuwe kleding naar de wc moest en de strijkbout op de rand van de toonbank had gezet. Waarschijnlijk met de hete kant tegen

de retro skipakken die aan een rek ernaast hingen. Ik was afgeleid door een appje van Molly – mijn beste vriendin – en realiseerde me pas dat mijn winkel vol rook stond toen het brandalarm afging. Chris was naar binnen gestormd en had het rek met smeulende kleding razendsnel naar buiten gesleept. Daarna had hij me op straat flink staan uitfoeteren.

‘Er was helemaal geen brand. Alleen een beetje rook,’ voeg ik kopig toe.

‘Oké, dat is dan geregeld,’ zegt Frank, die de zaak duidelijk wil afsluiten. ‘De kerstmarkt wordt dit jaar georganiseerd door Chris en Kiki.’

De angstige blikken die in de zaal worden uitgewisseld, wakkeren mijn strijdlust alleen maar aan. Mijn ogen ontmoeten die van Chris en met een subtiele trek van mijn wenkbrauw maak ik hem duidelijk dat ik niet voor hem terugdeins. Dit wordt de beste *fucking* kerstmarkt ooit!